

μέρες του Ψυχάρη και του Πάλλη, αλλά να πολεμήση αυτούς και την γλώσσαν τους».

«Αδικο ή «Ακρόπολη» δεν έχει» μά θαρρούμε πως τότε το μεταφρασμένο Βαγγέλιο δημοσιεύτηκε στην «Ακρόπολη» κι όχι στο «Νουμά»—που πάει να πει πως τότε ή «Ακρόπολη» δεν έβριζε τον Ψυχάρη και τον Πάλλη και τη γλώσσα τους, αλλά το Γεννάδιο. Μήπως λέμε ψέματα; «Μωρέ τύπος!» που λείει και λόγου της.

*

ΚΑΠΙΟΣ φίλος τη Δευτέρα βράδι μάς έστειλε στο γραφείο μας το ακόλουθο σημείωμα:

«Επίσημα αποτελέσματα της εκλογής

Γεννάδιος—Όχι βουλευτής.

«Εδπερινή»—Παράγγειλε στην Εύρωπη καινούριο πιεστήριο.

«Πατρίς»—Επλήρωσε μερικά της χρέη κτλ.

Το πρώτο είναι βέβαιο. Τάλλα δυό λέγονται, μά μπορεί νάναι και ψέματα δεν ξέρουμε.

Ο ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ

Το παρασμένο Σαββάτο είμουνα στο μάθημα του κ. Χατζηδάκη. Στην αρχή αρχή είπα: Δόξα ν' έχει ο Θεός. Ο Χατζηδάκης έλεγε εκείνο που θ' έλεγε στη θέση τον κάθε σοβαρός και τίμιος επιστήμονας.

«Έλεγε πως δεν πρέπει να νομίζουμε βλαβερό τον αγώνα για το γλωσσικό ζήτημα. Ένας παλαιός έλεγε «ο πόλεμος πάντων πατήρ» και από τον πόλεμο πάντα καλό μπορεί ν' έβγει. Είπε ακόμα, πως δεν πρέπει να πάρουμε για προδότες εκείνους που έχουνε αντίθετη ιδέα, έχοντας πάντα υπ' όψη, πως και κείνοι φροντίζουν για το καλό, όπως κ' εμείς. Κ' έτσι να μη πολεμούμε με βρισιδιά, παρά με λογικά και σωστά επιχειρήματα. Ως είδω καλά.

Κατόπι όμως στο ίδιο μάθημα, —ξεχνώντας το τί είχε πει, μάς ώνόμασε χυδαιομανείς, βρίζοντας με μια λέξη και μάς και τη γλώσσα. Είπε πως ο Νουμάς πάγει χάρισμα σ' όλους τους καθηγητάδες της Έθρώπης, ίσως επειδή νόμισε πως ο «Νουμάς» είναι τα δικά του τα «Πάτρια» που π' άνε χάρισμα σ' 20 χιλιάδες ανθρώπους, κι ο Λαμβέρτης παίρνει ξεχωριστά 300 δραχμές το μήνα. Ο «Νουμάς» δεν πάει χάρισμα σ' κανένα, ούτε στους συνεργάτες του ακόμα. Ο «Νουμάς» πάει χάρισμα μόνο σ' 4 επίσημους καθηγητάδες, κι αυτό για τιμή, στον Krumbacher δηλαδή, στον Hesseling, στον

Thumb και στον Dieterich. Ο «Νουμάς» δεν έχει έξοδα υπερεσίας, μήτε μια δεκάρα, και το φύλλο ακόμα το διπλώνει ο ίδιος ο Ταγκόπουλος με τον υποφαινόμενο και μερικούς άλλους φίλους, δικηγόρους, φαρμακοποιούς και φιλόλογους. Παρακαλούμε το Χατζηδάκη να μάς δείξει τον πέμτο καθηγητή που παίρνει το «Νουμά» στην Έθρώπη χάρισμα.

Τη γλώσσα των αϊθουσώνε δεν ανάφερε. Μάς είπε όμως να γράφουμε όπως θά μιλούσαμε σ' ε γυναίκες, χωρίς να μάς κοροϊδίζουνε για ελληνικοῦρες και να μάς γελάσουνε για χυδαίες λέξεις. Η γλώσσα των αϊθουσώνε, όπως ξέρετε, είναι δυό λογίων. Η μια είναι δώδεκα γαλλική, κ' η άλλη που συσταίνεται είναι εκείνη που αναφέρει τις «Γλωσσολογικές μελέτες» του Σελ. 351—2. Να τί λέει εκεί: «Τούναντιον δ κ. συγγραφεὺς τοῦ ἐν σελ. 77—8 Χοροῦ τοῦ κ. Ἀσημάκη δὲν ἐπιτηδεύει νὰ ὁμιλήσῃ καθαράν καὶ ὁμαλὴν τὴν δημοτικὴν, ἀλλ' ἀναμιγνύει, καθὰ καὶ ἡ λαλοῦσα κοινωνία, καὶ ἀρχαῖα καὶ νέα καὶ ξένος ἐν λέξεις, καὶ ὁμως . . . δὲν παρέχει εἰς ἡμᾶς τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ξένου καὶ ἀέθους, διότι ἀληθῶς οὕτω περὶπου λαλοῦμεν». Θέλετε κ' ἓνα παραδειγμα; Ὅριστε: Ἀφίης τις ἡμέρες δὲ διάβασα ἐφημερίδα. Je ne sais pas τι μοῦ συμβαίνει. Καμαρώστε το Χατζηδάκη καὶ τὴ γλώσσα του.

Είπε κ' ἓνα ἄλλο ακόμα. Πως λέμε παραγγελιά, δὲν μπορούμε ὁμως νὰ πούμε καὶ ἀγγελιά καὶ εἰσαγγελιά, ὅπως θέλουν ἄνθρωποι (οἱ χυδαιομανεῖς), παρὰ ἀγγελία καὶ εἰσαγγελία. Μά ο Δάσκαλός μας ο Ψυχάρης κ' ὅλοι ἐμεῖς ἔχουμε τόσα σ' ἑα, που είναι καὶ ντροπὴ νὰ τοῦ ἀπαντήσουμε σ' ἄνθρωπο που λέει, καὶ νὰ γυρέσουμε με φανάρι νὰ δείξουμε τὸν ἥλιο.

Ἦθελα νὰ μάθω ἓνα πρᾶμα μονάχα, ἂν οἱ ὁδηγίες που ἔδωκε στὴν Πανεπιστημιακὴ νεολαία γιὰ τὸν αγώνα τὸ γλωσσικὸ συμφωνοῦνε με τὸ βρισίδι που μάς ἔδωκε στὸ ἴδιο μάθημά του καὶ μάς εἶπε χυδαιομανεῖς καὶ μ' ἄφτες τις συκοφαντίες κι ἄλλες ακόμα, που βαριέμαι καὶ νὰ τις γράψω.

ΧΑΡΑΛ. ΑΝΤΡΕΑΔΗΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

Ἐν τούτοις ὁμως ἡ Διεύθυνσις τῶν Γυναικείων φυλακῶν, ἐπειδὴ ἡ τέως θαλαμηπόλος, ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ ἦτο παλαιομένη, διὰ τοῦτο τῆς δίδεται διπλὴ μερίς φαγητοῦ, τρώγουσα δύο μπριζόλακια μετὰ κηφῶν εἰς κάθε γεῦμα της καὶ τῶν σχετικῶν παραρτημάτων.

(«Ακρόπολη» 21 του Γενάρου σελ. 1, στλ. 6).

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

Μία φορά εἶτανε δυό γειτόνισσες. Ἡ μιὰ εἶταν ἀρχόντισσα, κ' ἡ ἄλλη φτωχή. Φώναζε ἡ ἀρχόντισσα τὴ φτωχὴ καὶ τῆς ἔδινε ὕστερα τῆς εἶδνε γιὰ πληρωμὴ μιὰ φούχτα ἀλεύρι, καὶ πήγαινε αὐτὴ στὸ σπίτι της κ' ἔκανε χυλὸ καὶ πότιζε τὰ παιδιὰ της. Μ' ἐκεῖνο τὸ χυλὸ πάχυναν τὰ παιδιὰ τῆς φτωχῆς καὶ σὰν τ' ἀβλέπε ἡ ἀρχόντισσα ζούλευε. Μία μέρα ἀποκόπησε καὶ ρώτησε τὴ φτωχὴ: Δὲ μοῦ λές, γειτόνισσα, τί κάνουν τὰ παιδιὰ σου καὶ παχαίνουν, νὰ τὸ κάμω κ' ἐγώ; (τὰ δικά της εἶτανε ζαρωμένα καὶ κίτρινα). Νά, λέει αὐτὴ. Τὸ ἀλεύρι που μοῦ δίνεις τὸ κάνω χυλὸ καὶ τὰ ποτιζώ. Ἄλλο τίποτα.

Σὰν τ' ἄκουσε ἡ ἀρχόντισσα, φαγώθηκε ἀπὸ τὸ κακὸ της. Ἐγὼ, λέει, εἶμαι αἰτία χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, καὶ παχαίνουν αὐτὴν τὰ παιδιὰ; Ἀς παρατήσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ψυχικόν. Κι ἀπὸ τότες παρήτησε, καὶ δὲν τῆς εἶδνε πάλιν, μήτε τὴ φώναζε πιά νὰ ζυμώσει. Ἡ φτωχὴ ἡ καημένη σὰν εἶδε πὺς τῆς ἔκοψε τὸ κεσμέτι τῶν παιδιῶν της, γύριζε ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεί καὶ μάζευε ὅ,τι ἔβρισκε καὶ τὰ γύριζε τὰ παιδιὰ της.

Μία μέρα δὲν εἶχαν πιά δαγκωματιά ψωμί, μήτε ἄλλο τίποτα. Πῆρε τὰ μάτια της αὐτὴ καὶ διαβίαινε. Πῆγε, πῆγε, βόηκε μιὰ σπηλιὰ, πολὺ ἀλλοτρίαν ἀπὸ τὸ χωριὸ της, κ' ἐκεῖ μέσα καθόντανε δώδεκα παληκάκια. Εἶταν οἱ δώδεκα οἱ μῆνες. Καλημέρα σας, παιδιὰ, λέει αὐτὴ. Καλῶς τὴ γοιούλα. Ποῦ εἴσουν ἐδῶ, τέτοιον καιρὸ μέσ στο κρύο; Ἀχ παληκάκη μ', λέει πάλιν αὐτὴ. Γιὰ τὰ παιδιὰ του κανεῖς μήτε κρύο βλέπει, μήτε βροχὴ. Ὅλα τὰ ψηφῶ. Ἐλα θεῖα, νὰ σε ρωτήσω ἓνα λόγο, μά νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθειαν, λέει ὁ πρῶτος. Ποιὸς μῆνας σ' ἀρέσει πῶς πολὺ; Ἀμὲ πεινῶνα νὰ πῶ πρῶτα, καὶ πουν ὕστερα, λέει αὐτὴ, ποῦ καθένας ἔχει καὶ τὰ καλά του; Κι ἀρχίδιασε πιά τις χάρες δλωνῶνε, μιὰ μιὰ, καὶ τοὺς κατακαυκῆθηκε, χωρὶς ὁμως νὰ ξέρει, πὺς αὐτοὶ εἶταν οἱ μῆνες.

Σὰν τ' ἄκουσαν τὰ παληκάκια, τὰ ἐκαμαρώσαν τῆς γριάς τὰ λόγια. Παίρνουν τὴ σακούλα της που εἶχε μαζί της γιὰ νὰ μαζέψῃ χορτάκια καὶ ζύλα, νὰ πᾶν νὰ ταγίσῃ καὶ νὰ ζεστάνῃ τὰ παιδιὰ της, καὶ τὴ γεμίζουνε φλουριά. Ὑστερα τις δίνουν καὶ τῆς παραγγέλνουνε νὰ πᾶν στὸ σπίτι της, νὰ σφαλίσῃ καλά τὴν πύρρα της, κ' ὕστερα νὰ νολίξῃ τὴ σα-

νὰ τοὺς τρομάξῃ καὶ τὰ καταπιάνουνται ὅλα. Ὁ Πέτρος μήτε τ' ἄκουε με τὸ νου του πὺς μπορούσε νὰ βρῶσθή. Τόσο φιλότιμο εἶχε που ἄντ' ἄντ' τὸν παρὰδεχότανε, κ' ἓνα κρυολόγημα, ἡ ἐλάχιστη ἀδιαθεσία του ἐρχότανε σὰν προσβολή, σὰ νὰ γύρεβε κανένας νὰ τὸν πειράξῃ, νὰ τὸν ἀτιμάσῃ τοῦ λόγου του, τὸ γίγαντα, νὰ τὸν ἀποδείξῃ γιὰ μικρότερο, γιὰ παρακατιανό, γι' ἀποσκουπίδο. Δὲν εἶχε ἄδικο μετὸ παραπάνω τὸ παιδί: μικροῦμα, ὅπως κ' ἂν εἶναι, τῆς ψυχῆς μας ἡ ἀβρόστικα, παρακάτιασμα τῆς ἀξίας μας, ἀποσκουπίδιασμα τῆς ἀνθρώπινης ἐνέργειας, καὶ πιθανὸ νάρθη καιρὸς ὅπου ὁ ἄνθρωπος, μετὸν πολιτισμὸ, μετὸν ἐπιστήμη, μετὸν θέληση, θά θελήσῃ, θά ξετινάξῃ ἀπὸ τὸ λαϊκὸ του τὴν ἀρχιγέννητη σκλαβιά. Ὡςπου νάρθη ὁμως ὁ χρυσὸς ὁ καιρὸς τῆς ὑγείας, χάθηκε κι ὁ Πέτρος.

Ἰσα ἴσα τὸ καλοκαίρι ὅπου ἀρχίζε ἡ Κατινούλα στὴν ἐξοχὴ νὰ νοιώθῃ τοὺς πρώτους πόνους, τοῦ νεφροῦ της καὶ τῆς φούσκας, ὁ ἀδερφὸς της, που στὸ Παρίσι φύλαγε τὸ σπίτι μόνος του, ἔκαμε ἀπὸ προαίρεση καλὴ κἀτι που τοῦ κόστισε φοβερά. Μία μέρα ξέσπασε δεινὴ ἀνεμοζάλη, βροχίς, χαλαζία κι ἀστροπελέκια. Μάνιζε τόσο ἄγρια ἡ μπόρα που βάραισε καὶ τσακίστηκε σ' ἐνὶ κομμάτια ἓνα μεγαλό-

δεντρο τοῦ μπαξέ. Ὁ Πέτρος εἶτανε δούλος ἀφωσιωμένος κι ἀγαποῦσε τὰ ρέντικα του. Φοβότανε κιόλας τὸν κ. Ὀλιβιέρ, ὅπως τὰ ζῶα φοβοῦνται, χωρὶς νὰ ξέρουνε γιὰτί, ἀπὸ σέβας πρὸς τὸν ἀνώτερο. Τὸ νόμισε καὶ γιὰ χρέος του νὰ διορθώσῃ κάπως τὴ ζημία που ἔγινε στὸν μπαξέ, ἀφοῦ ἐκεῖνοὺ τὸν μπιστερήκανε. Τὸ δέντρο τὰ φανταστικὰ βρισκότανε ὁμὰ πρὸς τὸ παρὰθυρο τοῦ ἐργαστηριοῦ. Δὲν μπορούσε νὰ τὰ φῶσῃ ἔτσι. Πῆρε νὰ τὸ πριονίσῃ, νὰ τὸ σιάνῃ, νὰ τὸ ξανακάνῃ δέντρο, κλαδέοντας τὰ παθιασμένα τὰ κλαδιά, συγυρίζοντας τὰ ἄλλα. Ὡς εἶδω, πολὺ φρόνιμα. Ἐνῶ πριονίζε ὁμως, ἐνῶ κουβαλοῦσε καὶ δούλεβε δούλεβε, μετὰ τὰ στήθια ξεγυμνωμένα, μ' ἓνα πουκάμισο μονάχα, ἡ βροχὴ που εἶχε πᾶφει, ξανάπιασε ἀκόμα πῶς δεινὴ. Ἐπεφτε κ' ἐπεφτε ἀπάνω στὸν ἴδρω του. Ἀφτός, ἐννοεῖται, τίποτα. Δὲν τὸ κουνούσε. Νὰ τελειώσῃ, κ' ἐπειτα βλέπουμε. Τί θὰ πῇ μιὰ βροχὴ γιὰ ἓναν Πέτρο;

Τὸ κατάλαβε γλήγορα—ἡ πῶς σωστὰ δὲ θέλησε νὰ τὸ καταλάβῃ. Γιὰ δεκαπέντε μέρες, φαγὶ δὲν μπόρεσε νὰ δῇ τὰ μάτια του. Ὁρᾶξῃ κακιά. Λίγο ψωμί καὶ τυράκι. Ἐτσι, γιὰ νὰ βασταχτῇ. Φωτιά τὸ κεφάλι του. Ἡ κρύα κρύα, καὶ ψύχρα που τὸν περῆχυνε. Περπατοῦσε μετὰ κόπο στὴν ἀβλή. Σὰ μου-

διασμένος. Ζιλιζότανε ὅζω, μετὸν ἀέρα. Βαρέθηκε, κλειδῶθηκε στὴν κἀμερή του. Δὲν ἔβγαине. Ὑστερὶς ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, φώναζε μιὰ γειτόνισσα, τὴ Ρόζα, νὰ κουβεντιάσουνε. Ὁ Πέτρος ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του μετὰ ἀγάπη βουδὴ, σκληρικῇ, ξεφρενιασμένη. Ἐλεπε τότες ὁμως ἡ Λουίζα στὸ Χαμανοκόφι κ' ἡ στερησὴ της τοῦ ἔφερνε πολὺ περισσότερη πλῆξη ἀπὸ τὴν ἀβρόστικα τὴν ἴδια, που πολεμοῦσε κιόλας νὰ τὴν κρύψῃ ὡς καὶ στὸν ἑαφτό του. Αἰσπὸν ἄμα τοῦ φάνηκε πὺς ἔγινε πιά καλὰ, θέλησε νὰ πιάσῃ τις ὁμιλίες μετὰ τῆς Ρόζας, ἴσως καὶ τοῦ ζητήσῃ νέα τῆς γυναίκας, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ τάχα τὴν ντροπὴ νὰ ρχίσῃ ἄφτος, παρὰ νὰ τὰ πῶνε, ὅταν ἀρχίσῃ τοῦ λόγου της. Μά ἡ γειτόνισσα τοῦ ζήτησε πρῶτα πρῶτα νέα δικά του, γιὰτί μόλις τὸν ἀντίκρυσε καὶ σάστισε μετὰ τὴν ὄψη του. Χλωμός, κἀτασπρός, λιγνεμένος, μ' ἓνα ἡσυχο παιδιάτικο χαμόγελο ἀσυνθησιτό του καὶ που δὲ σοῦ θυμίζε διόλου τὸ ὕφος του ἐκεῖνο τὸ παληκάκι καὶ κάπως ἄγριο. Κουβαριασμένος στὸ κατώφλι ὅζω τῆς κἀμερῆς του πῶς πολὺ παρὰ καθισμένος, μέσα στὴν ἀβλή τὴ μεγάλη, ἐμοιαζε σωστὸ ὁμάδι. Τὸν πλάγιασε ἡ Ρόζα μάνι μάνι στὸ κρεβάτι του, τὸν κουκούλωσε, τοῦ ἔδωσε βοῦμι, τοῦ ἔδωσε καὶ ζεστά, νὰ

κούλα. Σάν που τής είπαν έτσι τ'έκαμε ή καημένη, και σάν είδε πώς άντ'ς ξύλα και χορτάρια χυθήκανε φλουριά μές από τήν σακούλα, κόντεψε νά τρελλα-
θ'ή απ' τή χαρά της. Σηκώνεται τότες και πηγαί-
νει στη γειτόνισσα της τήν άρχόντισσα, και γυρεύει
τό σινίκι της γιά νά τά μετρήσ'η. Τί θά κάμης τό
σινίκι έσύ; τής λέει ή άλλη. Κομάτι σιτάρι π'ήρα
και θά τό μετρήσω, λέει ή γριά. Πιάνει ή κακιά ή
γειτόνισσα κι άλοίφει μέλι στό σινίκι άποκάτω, ύ-
στερα τής τό δίνει. Πάει ή καλή ή γριά, μετρά τά
φλουριά, τά βάζει μέσα στο σεντούκι της, ύστερα
παίρνει τό σινίκι, τό πάει τής άρχόντισσας. Γυρίζει
ή άρχόντισσα τό σινίκι άνω κάτω, βλέπει ένα φλου-
ρι κολλημενο. Ρωτάει, πού τά βρήκες έσύ τά φλου-
ριά και τόσο πολλά, πού τά μετράς με τό σινίκι;
Καθίζει ή καλή ή γριά και τά λέει κατά πώς γί-
νανε με τήν άράδα. Τ' άκούγει ή άλλη, δέ μιλά
τίποτις.

Σηκώνεται τήν αύριανή, παίρνει μιá σακούλα,
ίσια στή σπηλιά. Καλημέρα, παιδιά! καλώς τήν
κερά. Κι αύτή δέν ήξευρε ποιοί είταν. Πού ήσουν,
τή ρωτά πάλε ο πρώτος, μέσα σέ τέτοιο καιρό;
Πού νά είμαι, λέει αύτή Πάγωσα στό δρόμο μέσ στα
χιόνια, νάρτω νά μαζέψω καμπόσα χορτάρια, νά τα-
γίσω τά παιδιά μου. Δέν μου λές, κερά, ποιος μή-
νας σου άρίσει απ' όλους; Πειός νά μ' άρίσει; λέει
αύτή. Ο Γενάρης; Κακό χρόνο νάχης πούναι όλο
χιόνια και βροχές. Είπε πιά γιά όλους ένα σωρό
καταφρόνια και ψεγάδια. Ο ένας πώς κάνει κρύο,
ο άλλος πώς κάνει ζέστη και καίγει τόν κόσμο και
πάει λείοντας. Δός μου, λέει αύτός, τή σακούλα σου.
Παίρνει τή σακούλα της, τή γεμίζει φείδια, ύστερα
τή δίνει σφιχτά και τής λέει. Πάρε την, κι άμε στο
σπίτι σου και σφάλισε καλώς τήν πόρτα και τά πα-
ραθύρια σου, ύστερα άνοιξέ την. Παίρνει αύτή με
χαρά τή σακούλα, πηγαίνει, βγάζει τά παιδιά της
όξω από τό σπίτι γιά νά μή δούν τί θά βγαλ'η μέσ
από τή σακούλα, σφαιλνά τήν πόρτα και τά παρα-
θύρια, κόβει τό σκοινί, τί νά δ'η! Φυτούν και βγαί-
νουν από μέσα μιá κουθάρια φείδια, κι άλλα τυλί-
γουνται στό λαϊμό της και δέν τήν άφίνουν νά φω-
νάξ'η, άλλα στα χέρια της, άλλα στα πόδια της, κι
όσο νά π'ης τρία, τήν έφαγαν κι άφησαν τά κόκκα-
λά της μονάχα. Η ζούλια κ' ή κακία της αύτά
της έφεραν. Έμεινε κ' ή άλλη ή καλή και ζή και
βασιλεύει με τά παιδιά της και με τά γγόνια της.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ Ι. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

πιη, νά ιδρώση. Τής έταξε πώς δέ θά σαλέψ'η ως
τό πρωί. Και μ'ναχός του τώρα τό ποθούσε νά γλυ-
τώσ'η από τ'αζήγητο κακό πού τόν πλάκωσε. Δέν
της δηγήθηκε όμως τό τί έτρεξε με τό δέντρο. Δέν
τόλμυσε ή δέν καταδέχτηκε νά τό μολογήσ'η ούτε
της Λουίζας, σά γυρίσανε τόν Άη Δημήτρη από τήν
έξοχ'η. Μόνο τέλια του Μαρτιού, τήν έποχή όπου
δ κ. Αμάρος διαγνώστικεψε νεβροστένσεις και νε-
δρικά στήν Κατινούλα, παρατηρήσανε όλοι στίτι πως
ο Πέτρος κάτι θά είχε, γιατί μόλις δουλεύει, κανείς
δέν τόν έβλεπε, και μάλιστα μιá μέρα, εκεί πού τοιμα-
ζότανε νάνεβ'η στο σκαλακι τ'ης ξώπορτας, έπεσε,
στρώθηκε χάμου φαρδής πλατής, και δέν μπορούσε
νά σηκωθ'η. Τίς φωνές, ή Λουίζα. Ηξερε καλήτερα
τήν τέχνη από τήν Κατινούλα και π'ηγε άμέσως σ'ης
Άνας νά της τό προφτάσ'η, όχι τότο θαρρώ από άγά-
πη γιά τόν άντρα, όσο από μίσος γιά τή νύφη της,
γιά τήν ξεμυαλισμένη, πού είχε κιόλας τήν τύχη
νά της πλερώσουνε γ'ιατρούς, ενώ ούτε άρρώστια
σωστή δέν είχε. Τό ζήτημα πού παρ' της έδωσε τό
θάρρος νά παρακαλέσ'η τήν κυρία, με χίλια παρ'πο-
να και νάξια, νά φέρουνε τόν κ. Αμάρο, πού άδύ-
νατο νά κουβαληθ'η ο Πέτρος της ως εκείπέρα.

Ήρθε δ κ. Αμάρος. Μίλησε πρώτα της Άνας,

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Από Πέμτη δέ Πέμτη.

Υπουργός Έσωτερικών δ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Αθήνα 1, Έπαρχίες 10.

Λαβωμοί. Αθήνα 8 (ένας από κάρρο κ' ένας από
καρρότσκι), Περαίας 6 (δ ένας καρρότσκι), Έπαρχίες 4.

Κλεψιές. Αθήνα 6, Περαίας 4, Έπαρχίες 3.

Απαγωγές. Αθήνα 2, Έπαρχίες 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Η «Έστία» τής περασμένης Κυριακής δημοσίεψε τό
άκόλουθο χαριτολόγημα [μπρρρ], από τά συνθισμένα
της δά:

— «Επίσημος διάψευσις. Παρακλήθ'μεν υπό του
έπιτελείου του «Νουμά» νά διαψεύσωμεν κατηγορηματι-
κώς τό άναγραφέν ότι ο κ. Γεννάδιος μεταξύ τών άλλων
είναι και Ψυχαριστής. Ο «Νουμάς» διαμαρτύρεται κτλ».

— Ότε τήν παρακάλεσαμε νά αιρείται τίποτε, ούτε
καμιά διαμαρτυρία κανένας, και καλά θά κάνει ή «Έστία»
νάφισει τις κουτοπονηριές της καταμέρος, γιανεί θά μ'ας
ανάγκασει νάν τή λυθήσουμε και δέν τό πιθυμούμε.

— Ο Γεννάδιος έβγαλε από τή στιγμή πού πάτησε τό
«κλεινόν Άστυ» ίσαμε τή στιγμή πού άπότυχε, χίλιους
τόσους λόγους. Ο Καλλιφρονάς δέν έβγαλε κανένα κι όμως
πέτυχε. Αποδείξ'η λοιπόν πώς ή Αττική τούς βουλευτά-
δες της τούς θέλει μουγκούς.

— Είδαμε τή «Μελέτη» πού έβγαλε ο Σύλλογος π'ός
διάδοση του κ. Βικέλα. Ντίπ άμελίτητη κι αύτή.

— Έστ'η από ένα δυό φύλλα θά δημοσιεύουμε με-
γίλο Βυζαντινό δήγμα του Έρμωνα, τ'η «Σκληράινα».

— Στο φύλλο τής άλλης Κυριακής θά δημοσιεύουμε
τό τέλος του Α'. βιβλίου του Θουκυδίδη, από τή μεταφρά-
ση του κ. Πάλλη.

— Τήν περασμένη Κυριακή στήν «Έστία» έδωσε ζέ-
ταση ο άξιολόγητος Σαμπρόλ γιά έξυπνος και δέν πέτυχε.
Κ' έτσι πού άπέμεινε ο τίτλος, α'ή σπαιμένη λεμονόκουπα
της Έστίας, πού τόν δώσαμε στόν περασμένο «Νουμά».

— Τά σαλιγκάρια πού δέν μπορούνε νά φτάσουνε τό
λουλούδι, γεμίζουν τις ρίζες του με τά σάλια τους. Αυτό
έκαμε κι ο Σαμπρόλ τήν Κυριακή στήν «Έστία» γράφον-
τας γιά τό «Νουμά».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Μ. Ζαδ. Κέρκυρα. Λάβαμε τή συνδρομή του 1907
κ' εύχαριστούμε.—κ. Σπ. Κοντ. Κάιρο. Εύχαριστούμε

έπειτα κατέθηκε, είπε του Πέτρου νά καθήσ'η, νά
πάρ'η τήν άναπνοή του, νά μή λαλ'η. Σίμωσε τά-
φ'η του, τόν άκροάστηκε, τόν έστηθοσκοπίσε, τού
έπιασε τό σφυγμό του. Και ξαναπαρουσιάστηκε σ'ης
Άνας. Κούνησε τό κεφάλι του. Πλεμονιά. Σέ ά-
χαμνή κατάσταση τό πλεθρό. Ίσως και τίποτα χιτι-
κιδ στή μέση. Κακή δουλειά. Πλεμονικά φύματα
μυρίζει. Τόν νοίταξε, λέει, κατάβαθα, κ' είτανε ά-
λήθεια πού τόν τωλοσκόπησε και πρόσεξε με τά σω-
στά του, υποθέτω γιατί χωρίς νά τό νοιώσ'η, θά φι-
λοτιμήθηκε ο γ'ιατρός μας' δέν έτάζε τόν άρρώστο,
καθώς έτάζε τήν Κατινούλα, στο σπουδαστήρι του,
παρ' στού κ. Ολπιέρη και μπορεί νά έίχεσε πώς
έτάζε δούλο' μπορεί πάλε κι άφτός κ' ή Άνα
μαζί του, άγέθελά τους κ' οι δυό, άφου άγαθοί ά-
θρώποι κ' οι δυό τους, νά τό βρ'εσκανε σάν πιό σοβα-
ρό τό πράμα, έχοντας νά κάμουνε με άντρα και πάν-
τα περισσότερο θά προσέξ'η κανείς στόν άντρα παρ'
στή γυναίκα. Πρόστ'εσε συλλογισμένα ο κ. Αμάρος
πώς έπικίνδυνο νά τόν κρατήσουνε στίτι' έπρεπε με
τό δίχως άλλο νά μείν'η δυό τρείς βδομάδες στο νο-
σοκομείο. Έγραψε κ' ένα συστατικό μ' όλες τις κα-
τάλληλες πληροφορίες, τόν έφαρτίστησε ή Άνα θερ-
μά και με πολλά κοπλιμένα τόν ξεπροβόδεψε ίσια

γιά τή συνδρομή του 907 και γιά τις καλές εύχες.—κ.
Σακ. Μιτυλήνη. Λάβαμε γρ. χρ. 20. Τά 10 για ποτόν εί-
ναι.—Κυρία Στ. Δελ. Λίβεροπούλ. Λάβαμε τή συνδρομή
του 907 κ' εύχαριστούμε. Τό βιβλίο τό στείλαμε.—κ.
Μαρπ. Τραπεζούντα. Λάβαμε τά χρήματα και σου στείλου-
με τά βιβλία.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεί ότι κατ' άπόφασιν του Γενικού Συμ-
βουλίου, συγκαλείται τήν 10)23 Φεβρουαρίου ε. έ.
ώραν 3ην μ. μ. εν τ'ω Καταστήματι τής Τραπεζής
ή έτησία τακτική Συνέλευσις των Μετόχων, εις ήν
παρακαλούνται νά παρευρεθώσιν οι κατ' τό έθρον
47 του Καταστατικού δικαιούμενοι νά μετάσχω-
σιν αύτης κ. κ. μέτοχοι και οι ειδικοί τούτων άν-
τιπρόσωποι.

Οι μέτοχοι άνωμένων μετοχών, θέλοντες νά λά-
βωσι μέρος εις τήν τακτικήν ταύτην συνέλευσιν,
οφείλουσιν κατ' τό δέκαφρον α'. του έθρον 51 του
Καταστατατικού δεκαπέντε ήμέρας τουλαχιστον
πρό της έναρξ'εως των συνεδριάσεων νά καταθέσω-
σιν επί άποδείξει τούς τίτλους αυτών εντός μέν της
Έλλάδος εις τό Κεντρικόν τής Τραπεζής καταστή-
μα, ή τά ύποκαταστήματα αύτης, εκτός δέ παρ'
τοίς εκεί άνταποκριταίς της.

Εν Παρίσιος παρ' τοίς κ. κ. M. Rothis-
child freres.

Εν Βιέννη παρ' τ'ω Wiener Bank Verein.

Εν Βερολίνο παρ' τ'η National bank für
Deutschland..

Εν Κων πόλει παρ' τ'ω κ. Α. Ζαρίφη

Εν Αλεξανδρείη παρ' τ'η Τραπ. Ανατολής.

Εν Καίρω » » » »

Εν Σμύρνη » » » »

Εν Θεσσαλονίκη » » » »

Εν Χανίοις » » » »

Αθήναι, 2/15 Ιανουαρίου 1907.

Ο Διοικητής

Στέφ. Σπρίντ

με τήν άλλεία. Τή στιγμή πού άποχαιρετηθήκανε,
σά χαρούμενοι κι ο ένας κι ο άλλος, ο γ'ιατρός γιά
τή διάγνωση κ' ή Άνα γιά τή βίβ'ητα.

Έτσι έφυγε γιά ένα μήνα ο Πέτρος. Χρειάστη-
κε όμως νά φαν'η ο κ. Αντρέας, νά πατήσ'η από τόν
Πέτρο, πού μήτε νάκούσ'η από νοσοκομείο. Τού έ-
ταξε πώς θά πάρ'η ίδιος νά τον δ'η και πώς ή
Λουίζα θά πηγαί'η ταχτικά κεριακή και πέμτη, αν
είναι δυνατό κι άλλες μέρες. Γιά τή Λουίζα πού
έμελε, όχι γιά τήν άρρώστια πού τήν καταφρονού-
σε. Είχε άδικο. Φυματίωση πού ξερεβνήσανε κ' οι
γ'ιατροί του νοσοκομείου. Ο Πέτρος έννοείται δέν
τόμαθε. Τόμαθε όμως ο κ. Αμάρος πού ρώτησε κιό-
λας τούς συναδέλφους. Η φυματίωση από τότες του
κόλλησε στο νού. Δέ γίνεται, φυματισμένη ήτανε
κ' ή Κατινούλα. Γι' αύτό και δέ γ'ιατρέβεται. Πό-
λυne ώστόσο τά γ'ιατρικά. Οι συνταγές του πιά σω-
στό λεζολόγι τής θεραπευτικής. Είχανε απ' όλα,
κάτι γιά νά της άνοιξ'η τήν όρεξη, κάτι γιά νά δυ-
ναμώσ'η, κάτι γιά τή φύσκα, κι άκόμη κάτι γιά τό
νεφρί. έπειδή ο κ. Αμάρος άδύνατο νά μή συλλογίστη-
κε τό νεφρί της, άφου της διώριζε ουροτροπίνα, ένα
καινούριο τότες γ'ιατρικό, πού πλένει τά νεφρά, τά ξε-
καθαρίζει και ξεθλώνει τό νερό τους. (άκολουθεί)